

ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Γ. Ζ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΥΛΛΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
Γ. ΣΠ. ΜΑΚΡΗΣ

ΔΙΑΦΘΟΡΑ

Ἡμέραν μὲ τὴν ἡμέραν ἀνακαλύπτεται ὅτι ἡ ἐθνικὴ ἡμῶν διαφθορὰ εἶναι βαθυτέρα ἀπὸ ὅσον νομίζομεν καὶ ἡ κοινωνικὴ σαπρία ἐλκωδεστέρα.

Θλίβεται ὁ ἀληθὴς πατριώτης καὶ ἀδύμονεϊ καὶ πρὸς τὸν Θεὸν ἰκέτιδας χεῖρας τεινῶν, ἀναφωνεῖ μετ' ἀπογνώσεως: Ἀλλά, Θεέ μου, ἐξεφαυλίσθημεν λοιπὸν ἐξ ὀλοκλήρου! Ἐγένετο μὲν μὲν κτηνισμὸς καὶ χλευῆ τῶν λαῶν! Ὁνειδὸς καὶ ἐξουθένημα τῶν ἐθνῶν ;»

Ὁ λαὸς ὁ ἔνδοξος ἐν τῇ Ἱστορίᾳ, ὁ λαὸς ὁ περιούσιος τοῦ Κυρίου, ὁ λαὸς τοῦ ὁποῖου οἱ αἰῶνες διαλαλοῦσι τὴν φήμην καὶ αἱ γενεαὶ τὰ κατορθώματα, πῶς ἐξεφαυλίσθη μέχρι τοσοῦτου, πῶς διεφθάρη, πῶς ἐξέπεσε ;

Μῆνες παρήλθον μακροὶ ἀφ' οὗτου τὸ αἶσχος τῆς ἡττῆς καὶ τῆς φυγῆς μᾶς ἔκαμε νὰ καλύψωμεν τὸ πρόσωπον μὲ ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ἐξ ἐντροπῆς καὶ νὰ ὀρκισθῶμεν ὅτι ἠθέλομεν ἀλλάξῃ πορείαν, ὅτι ἠθέλομεν ἀναμορφωθῆ, ὅτι θὰ διορθωθῶμεθα.

Ἄλλοίμονον ὅμως! Οἱ ὄρκοι ἐλησμονήθησαν, καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ χειρότερον ἐβαδίσσαμεν.

Ὡς ὁ ἄσωτος ἐκεῖνος υἱός, ὁ ὁποῖος, ἀφ' οὗ ἔκαμεν ἐξ αἰτίας του οἱ γονεῖς του νὰ ἔλθωσι προῶρος εἰς τὸν τάφον ἔπειτα ἐπὶ τοῦ τάφου ἐκεῖνου ὀρκίζομενος ὑπόσχεται ἀλλαγὴν βίου, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον λησμονεῖ καὶ ὄρκους καὶ τὰ πάντα, οὕτω καὶ ἡμεῖς... ὀρκισθῆμεν ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς δόξης τῆς πατρίδος, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐλησμονήσαμεν καὶ δόξαν καὶ αἰσχος, καὶ πατρίδα καὶ ὄρκους!

Καὶ αἱ ἐλπίδες πᾶσαι περὶ ἀνορθώσεως φαίνονται διαψευδόμεναι, καὶ τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ διάφορα ἀπελπιστικὰ γεγονότα ἔρχονται καθ' ἐκάστην νὰ μᾶς ἀπορητεύσωσιν ἐπὶ μᾶλλον καὶ νὰ μᾶς ἀφαιρέσωσι καὶ τὴν τελευταίαν ἐλπίδα.

Αἰσχος καὶ ονειδὸς, διαφθορὰ καὶ σαπρία ἐπὶ τοσοῦτον ἐκυριάρχησαν, ὥστε δὲν γνωρίζομεν ἂν ὑπολείπεται τι πλεόν ἐξ ἀ-

ρετῆς καὶ ἂν δὲν κατέστημεν ἐξ ὀλοκλήρου Σόδομα καὶ Γόμορρα καὶ βδέλυγμα ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Θεοῦ!

Ἄλλοίμονον! Πῶς ὁ λαὸς οὗτος ὁ καυχόμενος διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν του, διὰ τὸν ἐθνισμὸν του, διὰ τὴν παλαιὰν δόξαν του, διὰ τὰ αὐστηρὰ ἤθη του, πῶς οὕτω θρασείως διέρρηξε πάντα χαλινὸν καὶ ἀκρατήτως φέρεται εἰς τὴν διαφθοράν ;

Τίς Ἱερεμίας νέος θὰ εὐρεθῆ νὰ ψάλλῃ καὶ δι' αὐτόν, ὅπως διὰ τὸν παλαιὸν Ἰσραήλ, θρηνητικὰς ἱερεμιάδας ;

Τίς Ἱερεμίας νέος θὰ εὐρεθῆ νὰ θρηνηδῆσῃ καὶ πάλιν νέους κλαυθμηροὺς θρήνου; ἀναφωνῶν: «Τίς δώσει τῇ κεφαλῇ μου ὕδωρ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς μου πηγὴν δακρῶν καὶ κλαύσομαι τὸν λαόν μου τοῦτον ἡμέρας καὶ νυκτός ; Τίς δέξῃ μοι ἐν τῇ ἐρήμῳ σταθμὸν ἔσχατον καὶ καταλείψω τὸν λαόν μου καὶ ἀπελεύσομαι ἀπ' αὐτῶν ; ὅτι ἐκ κακῶν εἰς κακὰ ἐξήλθοσαν !» (Ἱερεμ. θ' 1—3).

Ἄλλοίμονον! Ψυχρὰ ἀδιαφορία βασιλεύει ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, καὶ ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἠδύνατό τις νὰ περιμένῃ τὴν ἀνορθώσιν, ἔχει πρωτίστως αὐτὴ ἀνορθώσεως ἀνάγκην!

Ἐσχάτη μᾶς ἐκάλυψε διαφθορὰ καὶ μόνον τερθρεῖαι ἀκούονται περὶ ἀνορθώσεως, χωρὶς τὰ ἔργα καὶ τὰ πράγματα οὐδαμῶς νὰ φαίνωνται ἐπαληθεύοντα τοὺς λόγους.

Ἔως πότε λοιπὸν πρέπει νὰ ἀναμένωμεν!

Πρέπει ἄρα γε νὰ ἀπολέσωμεν καὶ τὴν ἐσχάτην ἐλπίδα ; Ὅχι!

Ἡ ἀπελπισία δὲν πρέπει νὰ ποθαρρῶνῃ τοὺς ἀληθεῖς πατριώτας καὶ τοὺς μετ' ἀκραδάντου πεποθήσεως εἰς τὸν Θεὸν πιστεύοντας.

Ὅταν ὁ Ἠλίας ἐν τῇ ἐσχάτῃ διαφθορᾷ τοῦ λαοῦ Ἰσραὴλ ἀπηλπισμένος καὶ ἀπορητευμένος ἐζήτηε τὸν θάνατον μετὰ πικρίας λέγων ὅτι ἀπέμεινε ἀπροφήτης τοῦ Κυρίου μονώτατος, ὁ Θεὸς τῷ εἶπεν: Ὑπάρχουσιν εἰσέτι ἐπτακισχίλια γάνατα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐκάμθησαν πρὸ τοῦ Βιάλ (πρὸς Ῥωμ. ια' 3, 4).

Ἄς μὴ πιστεύωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ὅτι πᾶσα ἀπώλετο ἐλπίς, ἀλλ' ἄς εὐχώ-

μεθα ὅπως τὸ ἔργον τῆς ἀνορθώσεως ἀρχίσῃ ὡς τάχιστα!

ΦΡΕΝΩΝ ΣΤΙΧΤΗΣΙΣ

Ἄν μᾶς ἀπεκάλει τις μωροὺς καὶ παράφρονας, θὰ ὠργιζόμεθα καὶ θὰ ἐταρασσόμεθα, πιθανόν δέ, ἂν δὲν εἴμεθα χριστιανοί, νὰ ἠρχόμεθα εἰς βῆξιν καὶ νὰ κατελήγομεν εἰς διαπληκτισμούς.

Καὶ ἐν τούτοις ἀνάγκη νὰ ὁμολογήσωμεν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον προδήλως τὰ πράγματα μαρτυροῦσιν, ὅτι τὸν ἑαυτὸν μᾶς ἡμεῖς αὐτοὶ ὀνομάζομεν μωρὸν καὶ ἀφρονα ὄχι μὲ τοὺς λόγους, ἀλλὰ μὲ τὰ ἔργα μᾶς, μὲ τὴν πᾶν ἄλλο ἢ ἀμεμπτον διαγωγὴν μᾶς.

Ἄφρονες αὐτοκαλούμεθα, διότι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μᾶς συμφέρει νὰ πράττωμεν, ἐκείνο τὸ ὁποῖον ἀνυπολόγιστον μᾶς προσπορίζει ὠφέλειαν, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἂν παραλείψωμεν αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν μᾶς διακυβεύομεν καὶ πᾶν ἀφάρτων ἀγαθὸν χάνομεν, ἐκεῖνο λέγω, κατὰ μέρος ἀφίνομεν, τὴν προσοχὴν καὶ τὰς βλέψεις μᾶς στρέφοντες εἰς τὰ ὄλως οὐ μόνον ἀνωφελῶς, ἀλλὰ καὶ ἐπιβλαβῶς εἰς ἡμᾶς ἀποβαίνοντα.

Παραλείπομεν δηλαδὴ τὴν κτήσιν αἰωνίων καὶ ἀναφαιρέτων ἀγαθῶν, καίτοι προτρέπομεθα εἰς τοῦτο ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς μᾶς ὄλην δε τὴν ζωὴν μᾶς ἀφαιρόμεν εἰς τὸ νὰ φορτώσωμεν τὴν ράχιν μᾶς, μὲ πλείστας ὄσας θλίψεις καὶ πικρίας, μηδέποτε καταληγούσας, μηδέποτε ἐξαντλουμένας.

Οὕτω δὲ βλέπει τις γέροντας εὐρισκομένους εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου καὶ δι' οὐδὲν ἄλλο μεριμνῶντας ἢ διὰ τὴν ἀπολασθῆναι ὑλικῶν καὶ φθαρτῶν ἀγαθῶν, ἀποστερομένων καὶ ἀποφεύγοντας τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ, ἀκολουθοῦντας δὲ τὴν ὀλεθρίαν τῷ κόσμῳ διδασκαλίαν.

Τυφλοὶ ὄμμασι παραδιδόμεθα εἰς τὰ τοῦ κόσμου, ἀκολουθοῦντες τοὺς κανόνας αὐτοῦ, διάγοντες κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις του καὶ εἰσηγήσεις, αἵτινες οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ὑπαγορεύσεις καὶ εἰσηγήσεις αὐτοῦ τοῦ ἄρχοντος τοῦ σκότους, τοῦ Διαβόλου.